

РЕШЕНИЕ

№ 6890

гр. София, 13.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 19.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **7045** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс/АПК/, във вр. с чл.172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на В. Н. Х., със съдебен адрес: [населено място], ул .“Х. К.“ № 7, ет. 3, ап. 9, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б.“а“ от ЗДвП № 23-4332-00-3203/26.06.2023г./1897/, издадена от Д. Н. Н., полицейски орган при отдел „ПП“ при СДВР.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена допуснати съществени процесуални нарушения - неспазване на установената форма, както и в противоречие с материалния закон. Иска се заповедта за налагане на принудителна административна мярка да бъде отменена. В съдебно заседание и в представени по делото писмени бележки жалбоподателят чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разности.

Ответникът - Д. Н. Н., полицейски орган в отдел „ПП“ – СДВР – редовно уведомен, не се явява, не се представлява и не изразява становище по същество на спора.

Административен съд – София -град, Трето отделение, 49 състав, като разгледа приложените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 13.07.2023 г., В. Н. Х. управлявала личния си лек автомобил „Р.“ с рег. [рег.номер на МПС] на [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]и на кръстовището с [улица]навлиза и преминава на червен сигнал на светофарната

уредба в нормален режим. При извършената проверка е установено също, че водачът управлява със СУМПС, издадено от Великобритания, повече от три месеца, без да го подмени. Съставен е АУАН серия GA № 990458/26.06.2023 г.

Въз основа на АУАН е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-00-3203/26.06.2023 г./ 1897/ по чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

В хода на съдебното производство от ответника са представени допълнително писмени доказателства. Други доказателства не са ангажирани от страните в производството.

С оглед установеното от фактическа страна, Административен съд София-гард, III отделение, 49 сътсав прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал. 1 от АПК, от надлежната страна при наличието на правен интерес, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл.172, ал.1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Контролът по спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства се осъществява от служби на МВР, определени от министъра на вътрешните работи /чл.165, ал.1, т.1 ЗДвП/. По делото е приложена Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи /лист 28 от делото/, с която е определено да осъществяват контрол по ЗДвП ОД на МРВ и СДВР. Приложена е и Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР /лист 21 от делото/, с която се определени да прилагат ПАМ по ЗДвП с мотивирана заповед полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР; звената „Териториална полиция“ /полицейски и младши инспектори/ в структурата на „Охранителна полиция“ от РУ на СДВР.

Процесната заповед отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК. Същата е издадена в законоустановената писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването ѝ. Предвид така изложеното съдът приема, че оспорената принудителна административна мярка е наложена от компетентен орган и при спазване на законовите изисквания за форма, с оглед на което не са налице основания същата да бъде призната за нищожна.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство за срок от шест месеца до една година на собственик, който управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно

превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс.

Видно от мотивите на процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка, административният орган е приел, че жалбоподателя не притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС. Посочено е, че същият е управлявал собствения си лек автомобил с чуждестранно СУМПС, издадено от Обединено кралство Великобритания, без същото да е подменено след пребиваване повече от три месеца на територията на Република България.

В АУАН, въз основа на който е издадена процесната заповед, е записано, че лицето притежава СУМПС № 8071389, като е отбелязано, че е издадено от Великобритания, но не е отразено какъв е неговият срок на валидност. Съдът приема, че не е безспорно установено дали към момента на извършване на полицейската проверка, жалбоподателя е имал издадено СУМПС от Великобритания, което да е валидно.

Дори и да се приеме, че при извършената полицейска проверка жалбоподателят е представил чуждестранно СУМПС, издадено от Великобритания, което е било валидно, съдът приема, че не са налице доказателства за момента на влизане на лицето на територията на Република България, които да обосноват извода, че лицето пребивава на територията на Република България повече от три месеца, поради което е било длъжно да подмени СУМПС, в съответствие с изискването на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, според който българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Неизпълнението на задължението по чл. 162, ал. 1 от ЗДвП не лишава водача от правоспособност да управлява МПС, но същият губи правото да управлява МПС на територията на страната, тъй като не притежава валидно СУМПС по смисъла на националното законодателство. Тоест управлението на МПС от водач в хипотезата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП – с чуждестранно СУМПС, след изтичане на тримесечния срок от датата на влизането му в страната, е равнозначно на управление на МПС без свидетелство за правоуправление.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК, в тежест на административния орган е да докаже, че са били налице предпоставките за издаване на процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка, т. е че жалбоподателя е управлявала МПС с чуждестранно свидетелство, което не е подменил след изтичане на тримесечния срок от влизането му в страната. От ответника в производството не бяха ангажирани никакви доказателства, от които да се установява, че жалбоподателя е управлявал МПС с чуждестранно СУМПС, издадено от Великобритания, както и че същият не е изпълнил задължението си да подмени СУМПС след изтичане на три месечен срок от влизането му на територията на Република България.

С оглед изложеното процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноси на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в общ размер на 410 лв., от които 10 лв. платена държавна такса и 400 лв.

адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд
София-град, III отделение, 49 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на В. Н. Х., Заповед за прилагане на принудителна
административна мярка по чл. 171, т. 2а, б.“а“ от ЗДВП №
23-4332-00-3203/26.06.2023г. / 1897/, издадена от Д. Н. Н., полицейски орган при
отдел ПП – при СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. Н. Х., ЕГН
[ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата в размер на 410 лв.
/четиристотин и десет лева/, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от
ЗДВП.

СЪДИЯ: